

๖

ความเป็นผู้กระทำความดีไว้ในปางก่อน

ที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์อย่างนี้ละชาติก่อนที่แล้วๆ มาได้
อุทิศทำให้ทานตามความสามารถและตามกำลังของตน ตามส่วน
ที่จะพึงให้ได้ บำเพ็ญทานไปดังนี้แหละ ของนอกกายมีเท่าไรๆ ให้
ไปให้หมด ไม่เหลือไว้เลย ดังนี้เรียกว่า **ทานบารมี** เนื้อและเลือดก็
ให้ได้ เว้นแต่ชีวิตเท่านั้น ให้ดังนี้เรียกว่า **ทานอุปัชฌายะ** ให้ชีวิต
เป็นทานก็ได้ นี้เรียกว่า **ทานปรมาทาน**

เมื่อให้ของนอกกายได้ตลอดถึงชีวิต และเลือดเนื้อเช่นนี้
ได้ชื่อว่าตนได้บำเพ็ญทานของตน ไม่ใช่แต่ให้เท่านั้น ให้สูงยิ่งขึ้นไป
กว่านั้น ครบปัญจมหาบริจาค ทานบารมี ทานอุปัชฌายะ ทานปรมา
ทาน ให้ได้เกินกว่านั้น เรียกกว่า **ปุตตบริจาค** ให้ลูกเป็นทาน ก็ได้
ให้พ่อเป็นทานก็ได้

การให้อย่างนี้สูง ไม่ใช่ให้ง่ายๆ ไม่ใช่สละง่ายๆ สละยาก
นัก คนใจไม่มั่นหมายในทานให้ไม่ได้ ถ้ามั่นหมายในทานจึงจะ
ให้ได้ เพราะฉะนั้น **บุพเพ กตบุญญา ต้องทำความดีไว้ในปางก่อน**
ต้องบำเพ็ญทานให้มั่นหมาย ไม่ใช่บำเพ็ญอ่อนแอ คลอนแคลน
ให้ทานเป็นของนอกกาย ให้ตลอดจนชีวิตและเลือดเนื้อ

อย่างนี้เรียกว่าให้ทานจริงจัง คนที่สร้างบารมีต้องสร้างกันอย่างนี้ เรียกว่าทำความดีไว้ในชาติปางก่อน เรียกว่าทานบารมี

ศีลบารมี อีกจุดเดียวกัน การรักษาศีลให้บริสุทธิ์ไม่มีเศร้าหมองต่างพร้อยอย่างหนึ่งอย่างใด ศีลบริสุทธิ์แท้ๆ แน่วแน่ทีเดียว แม้สมบัตินอกกายจะวอดวายอย่างหนึ่งอย่างใด ไม่ยอมให้ศีลเป็นอันตรายเรียกว่า ศีลบารมี

แม้เลือดเนื้อจะเป็นอันตรายไม่ยอมให้ศีลขาดเรียกว่า **ศีลอุปบารมี** แม้ชีวิตจะดับไปเดี๋ยวนี้ก็ไม่ยอมให้ศีลขาด เรียกว่า **ศีลปรমัตถบารมี** เมื่อสมบูรณ์ด้วยศีลเท่าเช่นนี้เรียกว่า ปุพเพกตปุญญตา ความดีที่ทำไว้ในชาติก่อน

เจริญภาวนา เล่าก็จุดเดียวกัน เสียสมบัตินอกกาย เว้นไว้แต่ชีวิตและเลือดเนื้อ ไม่ยอมให้เสียทางภาวนา เนื้อและเลือดจะแห้งเหือดหมดไปก็ไม่ว่า ไม่ยอมให้เสียทางภาวนา แม้ชีวิตจะดับไป ก็ไม่ยอมให้เสียทางภาวนา มันหมายถึงทางภาวนาทีเดียว อย่างนี้ เรียกว่า **ภาวนาบารมี ภาวนาอุปบารมี ภาวนาปรมัตถบารมี** จุดเดียวกัน บำเพ็ญให้มันหมายถึงในชั้นธัมมทาน เรียกว่า ปุพเพกตปุญญตา ความเป็นผู้ได้กระทำความดีไว้ในชาติปางก่อน

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “มงคลกถา”

๒๐ กันยายน ๒๔๙๖